

Suusatundide kaitseks

Veel enne, kui suusatunnid jõudsid sel talvel koolides pihta hakata, hoiatas haridusametnik Meelis Kond teeleesinemises, et õpilastelt ei tohi suusavarustust nõuda ega selle puudumisel neile halba hinnet panna. Tema meelest tuleks tunnid korraldada nii, et õpilased saaksid oma kehalise koormuse kätte ka mingil muul moel. Hiljemgi on ajakirjanduses väidetud, et suusatunde ei saa teha, sest talispordivarustus on liiga kallis.

Ma ei usu, et kehalise kasvatusõpetaja, kes teab lapse tegelikku kodust majanduslikku olukorda, paneb talle suuskade puudumise pärast "kahe". Samas on selge, et suusaveerandil ei saa jooksmist "viiega" hinnata. Peab ju kuidagi "ära märkima" need lapsed, kes hoolimata "telereklaamist" suvatsevad suusavarustust kooli vedada. Kaua nad seda teeksidki, kui raja kõrval sörkiv klassikaaslane samuti "viie" teenib?

Samuti peaks vähemalt haridusametnik teadma, et füüsiline koormus on vaid üks kehalise kasvatusõpetamise eesmärke. Peamiseks ülesandeks on erinevate spordialade tehnika tutvustamine, ettevalmistus iseseisvaks kehakultuuriharrastuseks. Minul kui spordiõpetajal ei ole vaja otsida lapsele mingit muud kehalise koormuse saavutamise viisi – ma pean ta suusatama õpetama. Seda saab teha ainult suuskadel. Milleks siis üldse spordiõpetajaid koolitada, kui on võimalik tagada lastele vajalik kehaline koormus mõnel muul moel? Ka on ühel õpetajal võimatu olla korraga suusatajatega metsas, uisutajatega järvejääl, jooksjatega teepervel ja korvpallimängijatega saalis.

Võib-olla jätaksime matemaatikas õpetamata paraboolide joonestamise, sest värvilised vildikad on kallid. Emakeeles ärme viidame aega lugema õpetamisega, sest uued raamatudki maksvad väga palju, rääkimata taskuarvutist, koolikotist, vahetusjalanõudest. Leiame parem lastele mõne odavama vaimutegevuse.

Koolitee

**Veikko
Luhalaia,
kehalise
kasvatuse
õpetaja**

Käisin ise kauplustes suusavarustuse hindasid uurimas (Jõgeval, Jõhvis, Tartus). Kui hoolega ringi vaadata (aasta jooksul võiks selleks aega leida), saab suusad, kepid, saapad ja klambrid kätte 120–300 krooni eest. Paljud kauplused müüvad kasutatud suusavarustust, samuti on võimalik vahendeid küsida oma sugulastelt-tuttavatelt. Rohkem kui raha on vaja pealehakkamist.

Minu tähelepanekute järgi puudub tihtipeale suusavarustus nendel õpilastel, kelle vanematel jätkub raha neile mopeedi, muusikakeskuse, telekamärgu või videomaki muretsemiseks. Samas käivad mul tunnis ühe pere viis last, keda kasvatab üksinda töötava ema. Neil kõigil on dressid seljas ja suusad all!

Ma ei oleks nii pahane, kui haridusministeerium saatnuks oma ettepanekud ja soovitusel koolidesse või haridusosakondadesse. Teeleesimisest tegid aga paljud lapsed ja vanemad vildikad järeldused. Nii mõnigi õpilane on mulle teatanud, et ma ei tohi temalt suuski nõuda ega ka halba hinnet panna – tema igatahes suusarajale ei tule!

Ek peaks selliste soovitusel jagamise asemel hoopis mõtlema, kuidas suurendada õpilase "pearaha", kasvõi nii palju, et kool saaks laenutamiseks mõne paari suuski osta.

Veikko Luhalaia töötab Sadala põhikoolis ja Mustvee I keskkoolis.